

Repertoriumnummer 2026/ 4120
Datum van uitspraak 30 maart 2026
Rolnummer 2025/1459/A

Aan te bieden aan de
ontvanger

Veroordeling bijdrage geïnd 26€

VON - EVT
B

Aangeboden op

Niet te registreren

NEDERLANDSTALIGE RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG BRUSSEL

Vonnis

▪ EINDVONNIS OP TEGENSPRAAK

3de kamer

burgerlijke zaken

De 3de kamer wijst het volgende vonnis in de zaak:

A.R. 2025/1459/A

1.

2.

3.

4.

eisende partijen,

advocaat: mr. Luc Denys, met kantoor te 1030 Brussel, Adolphe Lacomblélaan 59-61 bus 5,
luc.denys@dgv-law.be

tegen:

BELGISCHE STAAT, ondernemingsnummer 0252.796.351, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie, en Maatschappelijke Integratie, belast met Grootstedenbeleid, met kabinet te 1000 Brussel, Lambermontstraat 2, Dienst Vreemdelingenzaken, ondernemingsnummer 0308.356.862, met kantoren te 1000 Brussel, Pachecolaan 44,

verwerende partij,

advocaat: mr. Edda Matteredne, met kantoor te 1000 Brussel, Lakensestraat 123,
info@magisterlegal.be

Rechtspleging

Bij dagvaarding, betekend op 7 mei 2025, hebben eisende partijen de vordering voor de rechtbank gebracht.

Bij beschikking van 19 mei 2025 zijn, overeenkomstig artikel 747 van het Gerechtelijk Wetboek, de door partijen overeengekomen conclusietermijnen bekrachtigd en werd de rechtsdag bepaald op 26 januari 2026, waarop deze voor pleidooien werd vastgesteld op de zitting van 9 maart 2026.

Overeenkomstig artikel 748*bis* van het Gerechtelijk Wetboek houdt de rechtbank alleen rekening met de laatst genomen (synthese)conclusies van de partijen, nl.:

- voor eisende partijen: de syntheseconclusie digitaal neergelegd ter griffie op 19 november 2025;
- voor verwerende partij: de syntheseconclusie digitaal neergelegd ter griffie op 19 december 2025.

Eisende partijen legden een dossier met stavingstukken neer ter griffie op 17 september 2025 (digitaal). Verwerende partij legde haar stukken fysiek neer op zitting van 9 maart 2026.

Op de openbare terechtzitting van 9 maart 2026:

- zijn verschenen:
  - o mr. Luc Denys voor eisende partijen,
  - o mr. Thomas Schreurs in de plaats van mr. Edda Materne voor verwerende partij,
- zijn de voornoemde advocaten gehoord,
- zijn de debatten gesloten en is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken werden toegepast.

---

1. Feiten

Eisende partijen zijn ██████████ van Koerdische afkomst, zijn partner ██████████ en hun vier kinderen: ██████████ en ██████████ (meerderjarig) en ██████████ an ██████████ (minderjarig).

- *Eerste verzoeken tot internationale bescherming en navolgende procedure*

██████████ kwam naar België op 6 oktober 2003. Hij diende op 8 oktober 2003 een verzoek tot internationale bescherming in.

De Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) verklaarde het verzoek tot internationale bescherming van ██████████ onontvankelijk op 22 oktober 2003. Op 15 september 2004 oordeelde het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) dat verder onderzoek van de asielaanvraag noodzakelijk was. Op 12 juli 2005 weigerde het CGVS ██████████ als vluchteling te erkennen.

██████████ kwam naar België op 9 september 2005 met de kinderen ██████████ en ██████████. Zij diende een verzoek tot internationale bescherming in op 14 september 2005.

DVZ verklaarde het verzoek tot internationale bescherming van ██████████ onontvankelijk op 28 september 2005. Op 23 november 2005 weigerde het CGVS ██████████ als vluchteling te erkennen.

██████████ en ██████████ stelden tegen de respectieve weigeringsbeslissingen van het CGVS beroep in bij de toenmalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, dit respectievelijk op 18 juli 2005 en 8 december 2005.

Op 8 februari 2007 verzochten ██████████ en ██████████ de inmiddels opgerichte Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RVV) om de procedure verder te zetten.

Bij arresten van 11 april 2013 vernietigde de RVV, op basis van de beschikking van de voorzitter van 11 maart 2013 dat ██████████ nieuwe elementen naar voor bracht die aanvullend moesten worden onderzocht, de beslissingen van het CGVS van 12 juli 2005 respectievelijk 23 november 2005 en zond de samenhangende dossiers terug naar het CGVS voor een heronderzoek.

Het CGVS hoorde ██████████ en ██████████ op 23 februari 2015 en 12 maart 2020. Bij beslissingen van 29 september 2020 weigerde het CGVS de vluchtelingenstatus toe te kennen aan ██████████ en ██████████.

Op 2 november 2020 tekenden ██████████ en ██████████ beroep aan tegen deze beslissingen van 29 september 2020 bij de RVV. Bij arrest van 21 april 2021 verwierp de RVV deze beroepen, bevestigde zij de beslissingen van de RVV en kende zij ██████████ en ██████████ de vluchtelingenstatus dus niet toe.

- ***Aanvragen tot machtiging tot verblijf om humanitaire redenen op grond van artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet, later vervangen door artikel 9bis Vreemdelingenwet***

██████████ en ██████████ dienden voor henzelf en hun kinderen op 27 juni 2006 een aanvraag in om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen, en nogmaals op 15 mei 2007, en ██████████ nogmaals op 13 juni 2014.

Nadat hen op 15 januari 2009 en nogmaals op 2 maart 2011 en 21 juni 2011 (waarbij ook de federale ombudsman werd ingeschakeld) was meegedeeld dat hierover geen uitspraak kon worden gedaan zolang hun verzoek tot internationale bescherming hangende was, dagvaardden ██████████ en ██████████ de Belgische Staat op 27 februari 2013. Op 5 maart 2013 verklaarde DVZ de aanvragen ongegrond omdat de asielpprocedure hangende was, wat aan ██████████ en ██████████ werd betekend op 28 maart 2013.

█ en █ tekenden op 29 april 2013 beroep aan tegen de beslissing van DVZ bij de RVV. Bij arrest van 23 februari 2016 vernietigde deze de beslissing van 5 maart 2013 wegens machtsoverschrijding.

Op 22 december 2016 verzocht de advocaat van █ en █ de federale ombudsman om het dossier opnieuw te willen voorleggen aan de betrokken instanties. Pas na een e-mail van de advocaat van █ en █ op 5 augustus 2021, verklaarde DVZ op 10 augustus 2021 de aanvraag om machtiging tot verblijf van █ en de kinderen gegrond, maar deze van █ ongegrond om redenen van openbare orde.

█ verkreeg op 18 augustus 2021 het bevel om het grondgebied te verlaten.

Bij arrest van 14 december 2021 verwierp de RVV het beroep tegen de weigering van DVZ van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, waarna de Raad van State het cassatieberoep niet toelaatbaar verklaarde.

Bij arrest van 30 augustus 2022 verwierp de RVV ook het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 3 februari 2022 nam DVZ een inreisverbod voor de duur van 10 jaar. Deze beslissing werd vervangen door een gelijkaardige beslissing van de dag nadien, die op zijn beurt vervangen werd door een inreisverbod van 7 maart 2022. Op 4 februari 2022 nam DVZ ook een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens en met vasthouding. █ werd opgesloten in Vottem.

De RVV verwierp bij arrest van 11 februari 2022 het verzoek tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid tegen het bevel, en vervolgens bij arrest van 7 oktober 2024 ook het beroep tot nietigverklaring tegen het bevel en het inreisverbod, bij gebrek aan belang aangezien █ inmiddels was erkend als vluchteling (zie hierna), en het inreisverbod was ingetrokken.

- ***Volgend verzoek van █ tot internationale bescherming en navolgende procedure***

█ diende op 14 februari 2022 in een volgend verzoek tot internationale bescherming in.

Het CGVS verklaarde dit verzoek op 24 maart 2022 onontvankelijk bij gebrek aan nieuwe elementen. De RVV vernietigde deze beslissing bij arrest van 7 april 2022, omdat het aanvullende onderzoeksmaatregelen door het CGVS noodzakelijk achtte om twee redenen. Enerzijds gelet op het feit dat █ bij zijn beroepsverzoekschrift twee nieuwe stukken had gevoegd. Anderzijds omdat het CGVS de uitsluitingsgronden om het vluchtelingenstatuut te verkrijgen, niet voldoende had onderzocht, terwijl uit de bestreden beslissing en het administratieve dossier bleek dat de █ in België bekend staat als een invloedrijk lid van de Turkse Hezbollah.

Op 5 mei 2022 verklaarde het CGVS het volgende verzoek tot internationale bescherming van [REDACTED] ontvankelijk, en op 31 juli 2023 erkende het CGVS [REDACTED] als vluchteling.

- **Ingebrekestelling en dagvaarding**

De advocaat van eisende partijen stelde de Belgische Staat op 7 januari 2025 in gebreke om hen schadeloos te stellen voor diverse fouten begaan door zijn organen.

Op 7 mei 2025 leidden eisende partijen de huidige procedure in tegen de Belgische Staat.

2. Vorderingen

Eisende partijen verzoeken de rechtbank om hun vorderingen ontvankelijk en gegrond te verklaren en bijgevolg de Belgische Staat te bevelen de volgende schadevergoeding te betalen:

- o aan [REDACTED] 77.500,00 euro
- o aan [REDACTED] 57.500,00 euro
- o aan de minderjarige [REDACTED] 2.500,00 euro
- o aan de minderjarige [REDACTED] 2.500,00 euro
- o aan [REDACTED] 2.500,00 euro
- o aan [REDACTED] 2.500,00 euro.

Zij vorderen ook de Belgische Staat te veroordelen tot de kosten van het geding, met inbegrip van 7.848,84 euro rechtsplegingsvergoeding.

De Belgische Staat vraagt de rechtbank de vordering van eisende partijen ongegrond te verklaren en hen te veroordelen tot de kosten van het geding, begroot op 7.848,84 euro rechtsplegingsvergoeding.

3. Beoordeling

3.1. Ontvankelijkheid

De ontvankelijkheid van de vordering wordt niet betwist en de rechtbank stelt ook geen gronden van onontvankelijkheid vast die zij ambtshalve zou moeten opwerpen.

3.2. Verjaring - gegrondheid

Voorafgaandelijk merkt de rechtbank op dat, bij gebrek aan rechtspersoonlijkheid van het CGVS, de RVV, DVZ en de Staatsveiligheid, de vorderingen terecht werden gericht tegen de Belgische Staat.

Eisende partijen steunen hun vordering tegen de Belgische Staat op de buitencontractuele aansprakelijkheid (artikel 1382 - 1383 oud BW) en dienen bijgevolg het bewijs te leveren van een fout van de Belgische Staat, schade en het oorzakelijk verband tussen de fout en de schade.

De Belgische Staat betwist dat voldaan is aan de toepassingsvoorwaarden van artikel 1382-83 oud BW en werpt eveneens de verjaring van de vorderingen op die betrekking hebben op vermeende schadeverwekkende feiten van vóór 7 mei 2020.

De rechtbank zal hierna voor elke aangevoerde fout de eventueel opgeworpen verjaring onderzoeken, of er daadwerkelijk sprake is van een fout en of deze de aangevoerde schade heeft veroorzaakt.

3.2.1. Fouten verweten aan CGVS en RVV

Eisende partijen vorderen een schadevergoeding voor de morele schade geleden ingevolge een cumulatie van fouten vanwege het CGVS en de RVV, meer bepaald "*de schending van de redelijke termijn, van het belang dat eisers hadden om binnen een redelijke termijn een beslissing te verkrijgen en de fouten gemaakt door de CGVS in al zijn beslissingen*".

Zij begroten deze op een forfaitair bedrag van 2.500,00 euro per jaar dat de asielprocedure liep, hetzij 42.500,00 euro voor ██████████ (17 jaar) en 37.500,00 euro voor ██████████ voor het eerste verzoek tot internationale bescherming en 2.500,00 euro voor elk van hen voor het volgend verzoek tot internationale bescherming ingediend door ██████████.

- Onredelijk lang uitblijven van beslissingen naar aanleiding van eerste verzoeken tot internationale bescherming

In de eerste plaats voeren eisende partijen aan dat de onredelijke lange termijn van behandeling van hun eerste verzoeken tot internationale bescherming door het CGVS en de RVV een buitencontractuele fout uitmaakt, die hen (louter) morele schade heeft veroorzaakt.

Artikel 57/6, §1, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet verleent het CGVS de bevoegdheid om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of te weigeren.

Volgens artikel 57/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt de beslissing van het CGVS om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of te weigeren, getroffen binnen een termijn van zes maanden na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden. Deze termijn is onder bepaalde omstandigheden verlengbaar met ten hoogste negen maanden tot ten hoogste eenentwintig maanden.

In elk geval stelt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de verzoeker in kennis van de verlenging van de termijn en geeft, indien de verzoeker daarom verzoekt, informatie over de reden van de verlenging en een indicatie van het tijdsbestek waarbinnen de beslissing zal worden getroffen.

De voormelde termijnen werden ingevoerd bij wet van 21 november 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018), in werking getreden op 22 maart 2018. Zij betreffen termijnen van orde, dit wil zeggen termijnen waarvoor de wet geen specifieke sanctie bepaalt indien zij worden overschreden en die niet tot gevolg hebben dat het bestuur de bevoegdheid verliest om verder op te treden, maar die niettemin juridisch bindend zijn en de overheid verplichten binnen de gestelde termijn te handelen.

De overtreding van een wettelijke of reglementaire bepaling, ook wanneer deze wordt begaan door de Staat of een andere publiekrechtelijke rechtspersoon, is op zichzelf een fout die leidt tot de burgerrechtelijke aansprakelijkheid van degene die de overtreding heeft begaan wanneer die fout schade veroorzaakt, behoudens onoverkomelijke dwaling of enige grond tot ontheffing van aansprakelijkheid. Het staat aan de rechter te oordelen of een termijn, waarvoor de wetgever niet in een sanctie heeft voorzien, de aard en strekking heeft dat de niet-naleving ervan op zichzelf een onrechtmatige daad oplevert, aan de hand van onder meer de formulering van de opgelegde verplichting, de omvang ervan en het beoogde normdoel (zie ook Cass. AR C.00.0124.N, 8 november 2002; Cass. C.11.0796.N/3, 10 april 2014).

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 21 november 2017 blijkt dat het niet de bedoeling van de wetgever was om een sanctie te bepalen voor een loutere overschrijding van de wettelijke bepaalde termijnen, maar wel dat al het mogelijke dient te worden gedaan om binnen een redelijke termijn een beslissing te nemen over het verzoek tot internationale bescherming, dit ten behoeve van de asielaanvrager (zie Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer*, DOC 54 2548/001, p. 103):

Ook vóór de inwerkingtreding van het voormelde artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet op 22 maart 2018 gold dat de betrokken asielinstanties al het mogelijke moesten doen om een beslissing te nemen binnen een redelijke termijn. Het betreft een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Zoals gezegd, dienden ██████████ en ██████████ hun verzoeken in op **8 oktober 2003**, respectievelijk **14 september 2005**. Het CGVS nam een **weigeringsbeslissing** op **12 juli 2005** (na 21 maanden), respectievelijk op **23 november 2005**. De Belgische Staat haalt geen omstandigheden aan die de duur van 21 maanden voor de behandeling van het verzoek van ██████████ verantwoordt. Het verzoek van ██████████ werd naar het oordeel van de rechtbank niet binnen een redelijke termijn behandeld door het CGVS.

Vervolgens duurde het tot **11 april 2013** vooraleer de – in 2006 opgerichte **RVV** – een beslissing tot heronderzoek door het CGVS nam over de door ██████████ en ██████████ op **18 juli 2005** respectievelijk **8 december 2005** ingestelde beroepen. Het spreekt voor zich dat ook dit telkens een onredelijk lange termijn betreft, waarvoor geen enkele redelijke verantwoording wordt gegeven.

Om werkelijk onbegrijpelijke redenen duurde het nadien nog tot **29 september 2020** vooraleer het **CGVS** na heronderzoek uiteindelijk een beslissing nam en weigerde de vluchtelingenstatus

toe te kennen aan [REDACTED] en [REDACTED] (en bij uitbreiding dus ook aan hun kinderen). In die periode werden zij door het CGVS gehoord op **23 februari 2015** en **12 maart 2020**. Voor het overige lag het dossier zo goed als volledig stil, zonder dat daarvoor enige valabele reden wordt aangevoerd, voor zover dit al mogelijk zou zijn gelet op de extreem lange duur van stilzitten.

Hoewel een verzoek tot internationale bescherming steeds gepaard gaat met stress en onzekerheid, kan worden aangenomen dat eisende partijen, door het onredelijk lang uitblijven van de voornoemde beslissingen van het CGVS en de RVV, bijkomende stress, onrust en onzekerheid hebben ervaren die principieel voor vergoeding in aanmerking komt.

Terecht werpt de Belgische Staat evenwel op dat de vordering tot vergoeding van de aldus omschreven morele schade, die van dag tot dag wordt geleden, grotendeels verjaard is.

Aangezien verjaring een verweer is tegen een laattijdige vordering, kan deze niet beginnen te lopen vooraleer de vordering is ontstaan. In principe ontstaat een rechtsvordering wanneer zij opeisbaar is, wat bij een vordering op grond van buitencontractuele aansprakelijkheid het geval is op het ogenblik dat alle constitutieve bestanddelen van deze aansprakelijkheid - fout, schade en causaal verband - verenigd zijn.

Voor schuldvorderingen ten aanzien van de Staat die zijn ontstaan na 1 januari 2012 geldt het gemeenrechtelijk verjaringsregime van artikel 2262*bis*, §1, tweede lid oud BW, maar voor de periode voordien geldt het afwijkend verjaringsregime van artikel 100, eerste lid, 1° Wet Rijkscomptabiliteit, dat van openbare orde is en bepaalt dat een schuldvordering ten aanzien van de Staat verjaart wanneer de overlegging niet is geschied binnen een termijn van vijf jaar te rekenen vanaf de eerste januari van het begrotingsjaar in de loop waarvan zij is ontstaan, waarbij het begrotingsjaar samenvalt met het kalenderjaar.

Bij voortdurende schadeverwekkende feiten is er geen regel die bepaalt dat de verjaringstermijn pas zou beginnen te lopen vanaf de kennisname van het laatste feit. De verjaring van een vordering tot schadevergoeding ingeval van een voortdurende fout van de overheid begint niet pas te lopen zodra het foutief handelen van de overheid heeft opgehouden te bestaan. De omstandigheid dat de schade het gevolg is van een voortdurende fout verhindert niet dat de schade dag per dag ontstaat en de vordering op grond van buitencontractuele aansprakelijkheid ontstaat naargelang de schade zich voordoet.

Fout, schade en causaal verband waren hier dus dag na dag verenigd. De aansprakelijke persoon was eveneens gekend. De vordering tot vergoeding van de hier aangevoerde schade, ingesteld bij dagvaarding betekend op 7 mei 2025, is met toepassing van artikel 100, eerste lid, 1° Wet Rijkscomptabiliteit voor de schuldvorderingen ontstaan vóór 1 januari 2012 en met toepassing van artikel 2262*bis*, §1, tweede lid oud BW voor de schuldvorderingen ontstaan na 1 januari 2012 bijgevolg verjaard voor de periode tot 7 mei 2020.

De niet-verjaarde periode betreft dus de periode van 7 mei 2020 tot en met 29 september 2020.

Aangezien het onmogelijk is de morele schade voor het onredelijk lang uitblijven van een beslissing van het CGVS concreet en in detail te becijferen en een geldbedrag het morele leed nooit volledig ongedaan kan maken, komt het in het specifieke geval gepast voor om aan [REDACTED] en [REDACTED] elk 250,00 euro toe te kennen voor de door hen in de niet-verjaarde periode geleden schade.

- Voorgehouden gebrek aan motivering in beslissingen CGVS van 12 juli 2005 en 23 november 2005

In de tweede plaats voeren eisende partijen aan dat de onredelijk lange duur van de procedure bij de RVV slechts in ondergeschikt orde een fout uitmaakt, maar dat de primaire fout ligt in een motiveringsgebrek door de CGVS in de beslissingen van 12 juli 2005 en 23 november 2005.

Dit motiveringsgebrek leiden eisende partijen af uit de beschikking van de RVV van 11 maart 2013. Zij verwoordden dit als volgt in hun conclusie: *“In de beschikking van 11 maart 2013 (stuk 7) stelde de RvV vast dat eiser 3 documenten uit 2005 meedeelt waaruit blijkt dat hij in Turkije actief wordt gezocht en dat hij tijdens zijn verhoor bij het CGVS aangegeven heeft dat deze beschuldigingen te maken hebben met de TH. De documenten bestonden aldus wellicht reeds op het ogenblik van de beslissing van de CGVS van 12 juli 2005 voor eiser en zeker op het ogenblik van de beslissing van 23 november 2005 voor eiseres. Wegens dit gebrek aan motivering hierover worden de beslissingen van de CGVS door de RvV vernietigd.”*

Eisende partijen voeren daarbij ook aan dat de weigeringsbeslissing van het CGVS van 12 juli 2005 foutief was, nu deze gesteund was op het niet geloofwaardig achten van zijn vluchtrelaas, terwijl datzelfde CGVS in de beslissing van 29 september 2020 zijn vluchtrelaas wel geloofwaardig achtte, en dit op basis van documenten die in 2005 ook al voorhanden moeten zijn geweest. [REDACTED] voert aan dat, indien het CGVS in 2005 het vluchtverhaal wel geloofwaardig bevonden had, hij toen al als vluchteling was erkend.

Voor zover het CGVS in 2005 de aangevoerde fout zou hebben begaan en hiermee (morele) schade aan eisende partijen zou hebben veroorzaakt, treedt de rechtbank het standpunt van de Belgische Staat bij dat de vordering tot schadevergoeding ingesteld bij dagvaarding betekend op 7 mei 2025, verjaard is op grond van artikel 2262bis, §1, tweede lid oud BW. De aldus aangevoerde fout, schade en causaal verband tussen beide, én de aansprakelijke persoon waren al gekend op het moment van de beschikking van de RVV van 11 maart 2013.

Ten overvloede stelt de rechtbank vast dat het CGVS ook op 29 september 2020 weigerde om eisende partijen als vluchteling te erkennen én dat de beslissing van de RVV van 11 maart 2013 tot heronderzoek gebaseerd was op nieuwe stukken die eiser had gevoegd bij zijn verzoek tot voortzetting van de procedure in 2007, zonder dat bewezen is dat die stukken, daterend uit 2005, toen al door het CGVS gekend waren (of moesten zijn), in welk geval er overigens geen reden was om de dossiers te heronderzoeken.

- Beslissing(en) CGVS van 29 september 2020 en daaropvolgend arrest RVV van 21 april 2021

Eisende partijen voeren ten derde aan dat de weigeringsbeslissingen van 29 september 2020 gebaseerd zijn op een verslag van 9 januari 2020 dat onjuiste informatie bevat, meer bepaald dat personen die voorheen gezocht en vervolgd werden als lid van de Turkse Hezbollah, zoals [REDACTED] geen risico op bestraffing meer lopen. Hiermee zou het CGVS de op hem rustende samenwerkingsplicht vervat in artikel 48/6, § 1, eerste lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, hebben geschonden, alsook de zorgvuldigheidsplicht. Daarnaast zouden de weigeringsbeslissingen van 29 september 2020 ten onrechte geen rekening houden met het Turks uitleveringsverzoek, terwijl uit een mail van 28 april 2015 blijkt dat het CGVS daarvan sinds 2012 op de hoogte was.

Artikel 48/6, § 1, eerste lid, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet bepalen:

“De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”

Het is dus aan de verzoeker om internationale bescherming om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek aan te brengen, en aan het CGVS om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

Uit niets blijkt dat het CGVS kennelijk aan deze plicht zou zijn tekortgekomen. Bovendien is de weigeringsbeslissing van 29 september 2020, anders dan eisende partijen laten uitschijnen, niet gesteund op de overweging dat leden van de Turkse Hezbollah geen risico op bestraffing meer zouden lopen. De weigeringsbeslissing is immers gesteund op de overweging dat, zelfs indien [REDACTED] onder meer gelet op het arrestatiebevel van 8 augustus 2012, als lid van de Turkse Hezbollah, nog steeds het risico loopt voor de rechter te worden gedaagd voor zijn antecedenten in de jaren 1990 en 2000, wat in het verleden aanleiding kon geven tot zware straffen, dit niet betekent dat hij momenteel te maken zou krijgen met een oneerlijke procedure. Het CGVS verwees daarvoor naar de nieuwe situatie in Turkije, waarin de verschillende structuren die banden hebben met de Hezbollah goede betrekkingen onderhouden met de huidige Turkse autoriteiten, die de Hezbollah nog steeds zien als een alternatief en als een rem op de invloed van de seculiere Koerdische politieke beweging die wordt belichaamd door de HDP en de PKK. De opmerking van [REDACTED] over het uitleveringsverzoek van 2012 is in die zin dan ook irrelevant.

De RVV oordeelde in zijn arrest van 21 april 2021, naar aanleiding van het beroep van eisende partijen tegen de beslissing van het CGVS van 29 september 2020, dat de motivering van het

CGVS steun vond in de administratieve dossiers, relevant was om de afwijzing van de asielaanvragen van eisende partijen te rechtvaardigen, en dat deze hiertegen in hun beroep geen bruikbaar antwoord of overtuigend argument hebben aangevoerd. Bijgevolg besloot de RVV dat eisende partijen niet aantoonde dat zij op dat moment redenen hadden om te vrezen voor vervolging in Turkije, of dat zij daar een reëel risico lopen op ernstige schade.

Enige kennelijk onjuiste, onzorgvuldige of onredelijke beoordeling door het CGVS in de beslissing van 29 september 2020 is naar het oordeel van de rechtbank dus niet aangetoond.

De vordering is op dit punt ongegrond.

- Beslissing CGVS van 24 maart 2022

Ten vierde voeren eisende partijen aan dat het CGVS kennelijk een fout heeft begaan door het volgend verzoek van [REDACTED] om internationale bescherming op 24 maart 2022 onontvankelijk te verklaren, "al was het maar omdat de RvV de CGVS terecht verwijt geen rekening te hebben gehouden met het Turks uitleveringsverzoek, alsook nagelaten heeft de toepassing van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag te onderzoeken".

Terecht werpt de Belgische Staat op dat de RVV in zijn arrest van 7 april 2022 de beslissing van het CGVS van 24 maart 2022 niet heeft vernietigd omdat het geen rekening zou hebben gehouden met het Turks uitleveringsverzoek, maar wel omdat [REDACTED] bij zijn beroepsverzoekschrift twee nieuwe stukken had gevoegd. Ten eerste een vonnis van 1 februari 2021 van de rechtbank van eerste aanleg van Diyarbakir, waarin wordt besloten de toegang tot het strafdossier van de verzoekende partij, dat op 20 maart 2014 is geopend, te beperken omdat het betrekking heeft op misdrijven tegen de staatsveiligheid en tegen de werking van de constitutionele orde en omdat er al een arrestatiebevel is uitgevaardigd op naam van [REDACTED]. Ten tweede een vonnis van het Ministerie van Financiën van Turkije van 20 december 2021 tot bevrozing van onroerende goederen van een reeks personen wier namen op een lijst staan, waaronder [REDACTED] die daarin wordt vermeld als lid van de Turkse Hezbollah, die ook is opgenomen in de lijst betreffende terroristische organisaties.

Bijgevolg oordeelde de RVV slechts dat aanvullend onderzoek zich opdrong gelet op deze nieuwe stukken – op dit vlak is er dus kennelijk geen fout – en om de mogelijke toepassing van de uitsluitingsgrond om het vluchtelingenstatuut te verkrijgen, te onderzoeken. De rechtbank ziet echter niet in hoe dit laatste verzuim aan [REDACTED] schade kan hebben berokkend, wel integendeel.

De vordering is op dit punt ongegrond.

- Behandelingstermijn van volgend verzoek tot internationale bescherming

[REDACTED] voert ten vijfde aan dat het CGVS na het arrest van de RVV van 7 april 2022 nog onredelijk lang gewacht heeft om hem als vluchteling te erkennen, wat gebeurde op 31 juli 2023, een vijftiental maanden later.

Het CGVS diende op vraag van de RVV de nieuw aangebrachte stukken te onderzoeken, en informatie in te winnen over de mogelijke toepassing van de uitsluitingsgrond. Uit de stukken blijkt evenwel dat de informatie vanwege de Staatsveiligheid voorhanden was op 17 augustus 2022. Er kan worden aangenomen dat deze informatie nog verder moest worden onderzocht, maar de Belgische Staat licht niet concreet toe waarom dit het nog bijna een jaar in beslag nam en welke concrete onderzoeksdaeden er nog werden verricht.

In die omstandigheden is de rechtbank van oordeel dat de redelijke termijn om het aanvullend onderzoek te verrichten, werd overschreden en [REDACTED] hierdoor, bovenop de normaal met een verzoek gepaard gaande stress, onrust en onzekerheid, bijkomende gevoelens van stress heeft ervaren die voor vergoeding in aanmerking komt. Om dezelfde redenen als hiervoor aangehaald, begroot de rechtbank deze schade in hoofde van [REDACTED] en [REDACTED] op **250,00 euro** elk.

3.2.2. Fouten verweten aan DVZ

- Onredelijk lang uitblijven van beslissingen over aanvraag om machtiging tot verblijf en onwettig beslissing van DVZ van 5 maart 2013

Zoals gezegd dienden [REDACTED] en [REDACTED] voor henzelf en hun kinderen op **27 juni 2006** een aanvraag in om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen, en nogmaals op **15 mei 2007**, en [REDACTED] nogmaals op **13 juni 2014**.

Nadat hen op 15 januari 2009 en nogmaals op 2 maart 2011 en 21 juni 2011 (waarbij ook de federale ombudsman werd ingeschakeld) was meegedeeld dat hierover geen uitspraak kon worden gedaan zolang hun verzoek tot internationale bescherming hangende was, dagvaardden [REDACTED] en [REDACTED] de Belgische Staat op 27 februari 2013. Op **5 maart 2013** verklaarde **DVZ** de aanvragen ongegrond omdat de asielpcedure hangende was.

Bij arrest van 23 februari 2016 vernietigde de RVV deze beslissing van 5 maart 2013 wegens machtsoverschrijding.

Op 10 augustus 2021 verklaarde DVZ de aanvraag om machtiging tot verblijf van [REDACTED] en de kinderen gegrond, maar deze van [REDACTED] ongegrond om redenen van openbare orde.

[REDACTED] en [REDACTED] vorderen een morele schadevergoeding, enerzijds omwille van het onredelijk lang uitblijven van een beslissing over hun aanvraag om machtiging tot verblijf en anderzijds omwille van de foutieve beslissing van DVZ van 5 maart 2013, die op 23 februari 2016 werd vernietig wegens machtsoverschrijding. Zij begroten deze op **7.500,00 euro** voor elk van hen.

De Belgische Staat werpt ook hier terecht de verjaring op van de vordering tot het verkrijgen van een morele schadevergoeding voor het uitblijven van de beslissing van DVZ over hun aanvraag

om machtiging tot verblijf voor de periode voorafgaand aan 7 mei 2020, op dezelfde gronden als hiervoor aangehaald bij het uitblijven van de beslissingen van het CGVS en de RVV. Fout, schade en oorzakelijk verband waren immers van dag tot dag verenigd.

Ook de vordering tot het verkrijgen van een morele schadevergoeding gesteund op de aangevoerde fout bestaande uit de onwettige beslissing van DVZ van 5 maart 2013, “*vermits ze op 23 februari 2016 vernietigd werd wegens machtsoverschrijding door de RVV*” is verjaard met toepassing van de vijfjarige verjaringstermijn van artikel 2262bis, §1, tweede lid oud BW, nu zij buiten deze termijn werd ingesteld bij dagvaarding betekend op 7 mei 2025.

De rechtbank is daarnaast van oordeel dat het uitblijven van de beslissing over de aanvraag om machtiging tot verblijf in de periode tussen 7 mei 2020 en 10 augustus 2021 op zich geen morele schade aan eisende partijen heeft veroorzaakt. De vordering is op dit punt ongegrond.

De beslissing van DVZ bleef immers uit in afwachting van de behandeling van hun verzoeken tot internationale bescherming, tijdens dewelke zij sowieso een geldig verblijfsrecht in België hadden. Dit werd hen ook al meegedeeld voorafgaand aan de formele beslissing van 5 maart 2013. Eisende partijen dienden zich tijdens de asielprocedure dus geen zorgen te maken over hun verblijfsrecht op zich, zodat het uitblijven van een beslissing over hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet de aangevoerde morele schade heeft veroorzaakt.

De asielprocedure werd negatief afgesloten op 21 april 2021 en niet lang daarna, op 10 augustus 2021, werd de aanvraag om machtiging tot verblijf van ██████████ en de kinderen ingewilligd, en werd deze van ██████████ negatief beoordeeld. DVZ sprak zich na afloop van de asielprocedure dus binnen een redelijke termijn uit over de aanvragen om machtiging tot verblijf.

- ***Administratieve vrijheidsberoving***

Eisende partijen vorderen een morele schadevergoeding voor de angst die gepaard ging met de volgens hen foutieve administratieve vrijheidsberoving van ██████████ (gedurende zes maanden) en het risico dat hij daarbij liep op verwijdering naar Turkije. Zij begroten deze op 25.000,00 euro voor ██████████ 10.000,00 euro voor ██████████ en 2.500,00 euro voor elk van de kinderen.

Op 3 februari 2022 nam DVZ een inreisverbod voor de duur van 10 jaar. Op 4 februari 2022 nam DVZ ook een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens en met vasthouding. ██████████ werd opgesloten in Vottem.

De RVV verwierp bij arrest van 11 februari 2022 het verzoek tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid tegen het bevel.

██████████ diende op 14 februari 2022 een volgend verzoek tot internationale bescherming in.

Volgens eisende partijen was de administratieve vrijheidsberoving onwettig minstens sinds het arrest van de RVV van 7 april 2022, omdat DVZ vanaf dan moest weten dat [REDACTED] wellicht niet en minstens niet op korte termijn kon worden gerepatrieerd, en zeker sinds de ontvankelijkheidsverklaring van het volgend verzoek tot internationale bescherming op 7 april 2022.

De Belgische Staat werpt evenwel terecht op dat tegen de vasthouding van [REDACTED] in een gesloten centrum, en de verlengingen ervan, telkens rechtsmiddelen werden aangewend, zoals bepaald in artikel 71 van de Vreemdelingenwet, en dat de detenties telkens wettig werden bevonden.

Artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving beroep kan instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. Artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het onderzoeksgerecht onderzoekt of maatregelen van vrijheidsberoving of tot verwijdering van het grondgebied in overeenstemming zijn met de wet zonder zich te mogen uitspreken over hun gepastheid.

Met verwijzing naar een arrest van het Hof van Cassatie van 10 februari 2016 (P.15.1443.F). voeren eisende partijen aan dat de beslissingen van het onderzoeksgerecht (raadkamer en KI) geen gezag van gewijsde zouden hebben. Een correcte lezing van dit arrest leert evenwel dat het Hof van Cassatie in dat arrest enkel heeft geoordeeld dat beslissingen van de onderzoeksgerechten "*in de regel*" geen gezag van gewijsde hebben. Het betrof bovendien een beslissing van het onderzoeksgerecht in een zaak die betrekking had op voorlopige hechtenis waarin werd geoordeeld dat het aanhoudingsbevel niet regelmatig was.

Ook in een arrest van 18 oktober 2016 (P.16.0969.N) oordeelde het Hof van Cassatie dat beslissingen van de onderzoeksgerechten slechts gezag van gewijsde hebben in de gevallen waarin de wet hen de bevoegdheid toekent ten gronde te beslissen, en dat de beschikkingen inzake voorlopige hechtenis, waaronder de beslissing tot invrijheidstelling onder voorwaarden, bijgevolg geen gezag van gewijsde hebben. In die zaak was de verzoeker in cassatie onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens zedenfeiten.

In een arrest van 12 maart 2024 (P.24.0124.N) oordeelde het Hof van Cassatie dat de bij toepassing van artikel 72 Vreemdelingenwet genomen beslissingen van het onderzoeksgerecht wél gezag van gewijsde hebben. Daarbij overwoog het Hof van Cassatie ook dat, indien het onderzoeksgerecht bij definitieve beslissing heeft geoordeeld dat een vasthoudingsbeslissing wettig is, de vreemdeling tegen navolgende verlengende of autonome beslissingen van vasthouding geen onwettigheden meer kan aanvoeren die dateren van vóór de vasthoudingsbeslissing die door het onderzoeksgerecht op definitieve wijze als wettig werd beoordeeld.

Zoals gezegd, hebben de onderzoeksgerechten de administratieve vrijheidsberoving van [REDACTED] en de verlengingen ervan telkens wettig bevonden bij definitieve beslissingen.

Het wettigheidstoezicht door de raadkamer omvat onder meer ook het nagaan of het wettelijke doel van de vrijheidsberoving, namelijk de repatriëring van de vreemdeling binnen een redelijke termijn, al dan niet realiseerbaar blijkt te zijn. De rechtbank is in de huidige zaak gebonden door deze beslissingen, gelet op het strafrechtelijk gezag van gewijsde van deze beslissingen.

Ten overvloede merkt de rechtbank op dat het de onderzoeksgerechten, noch deze rechtbank toegelaten is om na te gaan of de maatregel relevant of doeltreffend is, gelet op het beginsel van de scheiding der machten (zie ook het hiervoor aangehaalde arrest: Cass. 18 oktober 2016, P.16.0969.N).

Een foutieve administratieve vrijheidsberoving van [REDACTED] is bijgevolg niet bewezen.

De vordering is op dit punt ongegrond.

3.2.3. Fouten verweten aan Staatsveiligheid

Eisende partijen voeren tot slot aan dat de Staatsveiligheid in diverse verslagen foutief beweert dat [REDACTED] enerzijds de leider of één van de leiders van de militaire tak van de Turkse Hezbollah in Turkije was, en anderzijds dat hij een belangrijk persoon en financier is van een moskee in Antwerpen die bekendstaat als het centrum van de Turkse Hezbollah in Europa.

Meteen geven eisende partijen evenwel aan dat de beweerde fouten van de Staatsveiligheid geen afzonderlijke schade hebben veroorzaakt. Zij stellen op dit punt dus geen vordering tot schadevergoeding in die de rechtbank zou dienen te beoordelen. Ten overvloede merkt de rechtbank op dat het eigen is aan de informatie bezorgd door de Staatsveiligheid dat de bronnen waarop die informatie gesteund is niet zomaar worden vrijgegeven, en dat het slechts adviezen betreffen die niet bindend zijn voor de asielinstanties.

4. Kosten van het geding

De rechtbank verwijst de Belgische Staat in de kosten van het geding, met toepassing van artikel 1017, eerste lid van het Gerechtelijk Wetboek, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding voor in geld waardeerbare vorderingen begroot op het basisbedrag van 7.848,84 euro voor vorderingen van 10.000,01 euro tot 250.000,00 euro.

5. Beslissing

De rechtbank doet uitspraak in eerste aanleg en op tegenspraak,

Verklaart de vordering van eisende partijen ontvankelijk.

Verklaart de vordering van eisende partijen verjaard voor wat betreft de periode tot 7 mei 2020.

Verklaart de vordering van eisende partijen in de volgende mate gegrond.

Veroordeelt de Belgische Staat om aan [REDACTED] een bedrag van 500,00 euro te betalen.

Veroordeelt de Belgische Staat om aan [REDACTED] een bedrag van 500,00 euro te betalen.

Verwijst de Belgische Staat in de kosten van het geding en veroordeelt de Belgische Staat bijgevolg om aan eisende partijen 417,29 euro dagvaardingskosten (met inbegrip van 26,00 euro bijdrage begrotingsfonds juridische tweedelijnsbijstand) en een rechtsplegingsvergoeding van 7.848,84 euro te betalen.

Legt de rolrechten van 165,00 euro ten laste van de Belgische Staat die hiervan is vrijgesteld overeenkomstig artikel 161, 1° bis juncto art. 279 van het wetboek der registratie-, hypotheek- en griffierechten.

Wijst partijen af van het anders en/of meer gevorderde.

Aldus uitgesproken ter openbare terechtzitting van de 3de kamer van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel, op 30 maart 2026,
waar aanwezig waren en zitting namen :

- mevrouw K. Verelst, rechter,
- mevrouw T. Couck, griffier.

Couck

Verelst